

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: J. V.

zastoupený advokátem Mgr. Bc. Ondřejem Dostálem
sídlem Spálená 84/5, 110 00 Praha – Nové Město

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č.j. SpKrÚ 63920/2023-9,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun ze dne 30. 06. 2023, č.j. MULA 21319/2023, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to 1) přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení §

6 odst. 6 téhož zákona, přičemž tohoto přestupku se dopustil tím, že dne 06. 03. 2023 v 11:25 hodin, na pozemní komunikaci č. II/315 v obci Lanškroun, na ulici Dvořákova, u křižovatky s ulicí Tovární, řídil motorové vozidlo tov. značky IVECO 35S18, reg. značky X, když nebyl za jízdy jako řidič tohoto vozidla připoután bezpečnostním pásem a následně poblíž firmy KOMFI u domu č.p. 1001 při silniční kontrole provedené hlídkou policie ČR žalobce při této kontrole na požádání policisty nepředložil lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů dle přílohy č. 4 vyhlášky č. 277/2004 Sb., a dále 2) přestupku, kterého se dopustil dne 16. 03. 2023 v čase 14:58 hodin v obci Horní Čermná, Nepomuky, na silnici č. II/311 u domu č.p. 44, ve směru jízdy na obec Lanškroun, kde jako řidič vozidla značky Toyota Land Cruiser, reg. značky Y, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h v obci o 47 km/h, když mu byla naměřena hlídkou policie ČR rychlost jízdy 101 km/h, po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení byla stanovena rychlost 97 km/h (dále v textu jen „přestupek Ad. 1 a přestupek Ad. 2“).

2. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 9.000, - Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000, - Kč. Žalobce žalobu odůvodnil následujícím způsobem. Žalobce předně uvedl, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Žalobce uvedl žalobní body v části II. žaloby, kdy k jednotlivým přestupkům uvedl následující námitky. K prvnímu přestupku, tj. Ad. 1, „*poznámenal*“, že žalovaný implicitně změnil skutkovou větu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy „*začal tvrdit ve skutkové věti*“, že žalobce nebyl dne 6. 3. 2023 v 11:25 hodin připoután bezpečnostním pásem. Namítl, že správní orgány odmítly provést důkazy, které by mohly postavit „*na jistotu*“, zejména ohledání motorového vozidla a fotodokumentaci poskytnutou žalobcem, kterou vzaly jako nedostatečně průkaznou. Alternativou mohl být znalecký posudek. Argumentace správního orgánu I. stupně je rozporuplná (nejprve skutečnost, že videozáznam nepotvrdil výpověď policistů, bere nejprve jako bezvýznamnou a později s ní podporuje věrohodnost výpověď policisty), žalovaný „*deformoval skutkový stav*“. Dále uvedl, že jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nedosahuje materiální stránky přestupku, neboť toto jednání nebylo nikterak společensky škodlivé. K tomu uvedl polemiku se závěry správních orgánů, které se týkaly této námitky. Žalovaný nevysvětlil, že když si někdo zapomene vzít s sebou lékařské potvrzení o tom, že není povinen být při jízdě připoután bezpečnostním pásem, tak jak je to v rozporu se zájmem chráněným zákonem, tj. zájmem na zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Rozbor žalovaného se opírá o „*nepochopení hmotného práva*“. Ve vztahu k přestupku ad. 2 žalobce namítl, že se žalované rozhodnutí nezabývá námitkami, vznesenými v odvolání. Žalovaný se zabýval materiální stránkou tohoto přestupku, z pohledu žalobce je „*velmi politováníhodné, že žalovaný strávil tolik času vypořádáním neexistující námitky*“. Žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce. Žalovaný se nezabýval vznesenou námitkou nezákonně získaného důkazu, když záznam z radaru byl získán hlídkou policie ČR v rozporu se zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a v rozporu s Listinou základních práv a svobod, přičemž poukázal na námitku vznesenou v přestupkovém řízení, totiž že měření rychlosti proběhlo hlídkou policie ČR ze soukromého pozemku, tj. pozemku ve vlastnictví SJM pana V. D. a M. D. Dále se žalovaný nezabýval námitkou neproškolení hlídky policie

ČR, námitkou neuvedení sériového čísla rychloměru, námitkou neřízení motorového vozidla Toyota, námitkou nemožnosti vidět dopravní značky na začátku obce a nesprávného měření rychloměrem. V části II. písm. C se pak žalobce zabýval uloženými tresty, když uvedl, že se žádného přestupku nedopustil a neměl mu být žádný správní trest uložen. Odůvodnění správního orgánu I. stupně „nedosahuje standardu přezkoumatelnosti“, městský úřad nezjišťoval a neposuzoval majetkové osobní poměry žalobce jako obviněného, žalobce odkázal i na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, podle něhož obviněný z přestupku není povinen se hájit a uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení, přičemž správní orgány se měly otázkou majetkových poměrů žalobce zabývat z úřední povinnosti. Žalovaný se nezabýval dopady zákazu řízení do života žalobce, když tento zcela vylučuje možnost žalobce vykonávat výdělečnou činnost, znemožňuje mu navštěvovat přátele a příbuzné a sociálně se realizovat. Sankce jsou zcela nepřiměřené, představa nedbalosti vědomé jako přitěžující formy zavinění je pak značně „perverzní“, žalovaný se nevypořádal s tím, že přestupková minulost byla žalobci přičtena nezákonným způsobem, když předchozí přestupky byly zahlazené, nemůže obstát i určitý „alibismus“, když k určitým záznamům správní orgán I. stupně přihlédl. Uložený trest je nepřezkoumatelný a nepřiměřený. Za „alarmující“ považoval žalobce odkaz žalovaného na právní úpravu platnou až od 01. 01. 2024, což představuje retroaktivitu v neprospěch žalobce. Žalobce navrhl, aby soud využil svého moderačního práva podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. V části V. žaloby navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např.*

usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>.“ Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

4. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
5. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

6. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
7. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleží Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
8. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – náleží Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov.

např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
12. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

13. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána v případě obou přestupků vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce přestupků dopustil. Předně krajský soud konstatuje, že podle názoru vysloveném v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 01. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly využity správním orgánem I. stupně ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněných přestupků dopustil. Žaloba nemohla být úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce v případě obou přestupků. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí nebylo jen oznámení o spáchání přestupku, ale zejména správní orgány vycházely v obou dvou případech ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, tj. v případě přestupku Ad. 1 policistů Š. O. a M. R. a v případě přestupku Ad. 2 ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů P. C. a J. S., kteří prováděli měření rychlosti v místě spáchání přestupku v uvedený den, kdy se žalobce tohoto přestupku dopustil. V případě přestupku ad. 2 vycházely správní orgány ještě z dalších důkazů, svědčících o vině žalobce, a to ze záznamu z měřicího zařízení, tj. silničního rychloměru RAMER 10C, výrobního čísla 16/0251, který byl ověřen dne 13. 3. 2023 s platností ověření do 12. 3. 2024, přičemž svědeckou výpověď policistů, tj. P. C. a J. S., kteří prováděli toto měření, bylo prokázáno, že policista J. S., provádějící měření rychlosti byl proškolen k měření rychlosti užitým rychloměrem. Navíc již správní orgán I. stupně správně uvedl, že NSS v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018-39, konstatoval, že není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškoleni k užití měřicího zařízení, když je podstatné, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti, přičemž pokud by tato pravidla dodržena nebyla, tak by měření vůbec neproběhlo.
14. Žalobce již v průběhu přestupkového řízení a poté v odvolání uplatnil řadu námitek, kterými se správní orgány zabývaly, a to jak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2023 a poté žalovaný v žalovaném rozhodnutí.
15. Žalobce v žalobě v podstatě opakuje své námitky, které vznesl již v průběhu přestupkového řízení a v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a „*vyčítá*“ odvolacímu správnímu orgánu, tj. žalovanému, že se nevypořádal věcně s námitkami, které vznesl žalobce již v průběhu přestupkového řízení před správním orgánem I. stupně (žalobce předně v úvodu části II., kde uvedl žalobní body, namítl, že „*žalovaný pouze rekapituloval názory Městského úřadu v Lanškrouně a v řadě případů pak navrhl se konkrétními námitkami vůbec nezabýval, natož pak vypořádal.*“) Žalobce však přehlédl zcela zásadní věc, tj. že rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011), či-li jestliže se s těmito námitkami vznesenými před správním orgánem I. stupně a s nimiž se vypořádal již tento orgán ve svém rozhodnutí, tak v případě jejich opakování v odvolání se jimi opětovně nemusí odvolací správní orgán zabývat a plně postačuje, když se ztotožní se závěry správního orgánu I. stupně a v podrobnostech odkáže na argumentaci správního orgánu I. stupně, která byla uvedena v jeho rozhodnutí. K tomu je třeba poznamenat, že obě rozhodnutí krajský soud nepovažuje za nepřezkoumatelná, když se všemi námitkami se oba správní orgány podrobně zabývaly, zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně je velmi podrobné a reagovalo na všechny

námítky žalobce (na třinácti stranách rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Obdobné závěry však platí i pro rozhodnutí soudu, který rozhoduje o přezkumu žalovaného rozhodnutí ve správním soudnictví, když povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, přičemž jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), zároveň není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dále rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zároveň platí, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání a žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Pokud tedy žalobce v žalobě pouze opětovně odkazuje na námítky, které vznesl již v průběhu přestupkového řízení a s nimiž se vypořádal podrobným způsobem již správní orgán I. stupně, přičemž jeho závěry nenapadl žalobce v odvolání konkrétní relevantní námitkou, ale pouze ji zopakoval, tak tím spíše krajský soud může v takovém případě, pokud se ztotožní se závěry správních orgánů, pouze odkázat na argumentaci a vypořádání námitek žalobce správními orgány, tj. jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i v žalovaném rozhodnutí, aniž by musel opětovně věcně a více detailněji se těmito námitkami zabývat, protože soud ve správním soudnictví není další, třetí instancí v přestupkovém řízení. K námitkám žalobce tedy krajský soud uvádí následující závěry.

16. Předně není pravdou, že by se žalovaný vůbec konkrétními námitkami „nezabýval“, natož že je „nevypořádal“. Představa žalobce o tom, že by žalovaný měl opětovně posoudit námítky, se kterými se podrobně vypořádal již správní orgán I. stupně, je mylná, neboť jak už soud výše uvedl, tak obě rozhodnutí tvoří jeden celek a pokud se s těmito námitkami vypořádal správní orgán I. stupně, tak v případě shody odvolacího orgánu se závěry správního orgánu I. stupně ten může na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. na vypořádání těchto námitek, ve svém rozhodnutí o odvolání pouze odkázat, nebo může jen konstatovat, že se s těmito závěry ztotožňuje a není povinen opětovně v případě takové shody uvést argumentaci správního orgánu I. stupně v žalovaném rozhodnutí. Navíc, ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost, podstatné je, aby správní orgán (či následně správní soud) se vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Stejně jako v soudním přezkumu, pokud se žalobní námítky shodují s námitkami uplatněnými v řízení před žalovaným, tak soud v takových případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí může odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS), tak tento závěr platí i pro

rozhodnutí žalovaného v případech shody odvolacího orgánu se způsobem vypořádání námitek, které byly vzneseny již před správním orgánem I. stupně se tento orgán již s takovými námitkami vypořádal ve svém rozhodnutí. Ve světle výše uvedeného závěru pak krajský soud k dalším námitkám uvádí následující:

17. Ve vztahu k přestupku ad. 1 žalobce „*poznámenal*“, že žalovaný „*implicitně*“ změnit skutkovou větu správního orgánu I. stupně, když oproti němu začal „*tvrdit ve skutkové větě, že žalobce nebyl dne 06. 03. 2023 v 11:25 hod. připoután bezpečnostním pásem.*“ Tato poznámka sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když z obou rozhodnutí jasně vyplývá, v čem přestupkové jednání žalobce spočívalo, tj. že žalobce při kontrole na požádání policisty nepředložil lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů a pokud v odůvodnění žalovaný k tomu pouze poznámenal, že žalobce byl zastaven a kontrolován hlídkou policie ČR, přičemž řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, tak tento závěr není nikterak v rozporu s popisem přestupkového jednání, uvedeném v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí. To ostatně ani sám žalobce netvrdí, jedná se pouze o účelovou, právně bezvýznamnou námitku (i správní orgán I. stupně vycházel z tohoto popisu přestupkového jednání, když i ten v odůvodnění rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, podloženého provedenými výsledky, tj. z nichž vyplynulo, že zasahující policisté nejprve vozidlo řízené žalobcem zastavili z důvodu, že zjistili, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem). Žalobce ale nepopřel, že policisté jej vyzvali k předložení uvedeného potvrzení, to však žalobce nepředložil, a právě v souvislosti s tímto jednáním byl žalobce uznán vinným z tohoto přestupku. Další námitka žalobce se týká odmítnutí důkazů, týkajících se „*ohledání motorového vozidla tov. zn. IVECO, RZ X*“. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou zabýval, když v původním řízení před tímto orgánem žalobce namítl, že toto vozidlo mělo z výroby zatmavená skla a že zasahující policisté nemohli vidět, zda je či není žalobce připoután bezpečnostním pásem, což dokládal dvěma kusy fotodokumentace. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na stranu 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy „*správní orgán se velmi pozorně zabýval policisty předloženým videozáznamem. Poté, co vozidlo řízené obviněným projelo kolem protihlukové stěny, lze již přes přední boční skla vozidla rozeznat stromy (jejich části) nacházející se po pravé straně hlavní komunikace ve směru jízdy obviněného, především je pak zřetelně viditelný bílý sloupek, na němž je umístěna svislá dopravní značka IP10a „slepá pozemní komunikace“. Dobrou viditelnost do interiéru vozidla tov. značky IVECO, RZ X, přes boční sklo u řidiče dokládá také fotodokumentace č. 5 pořízená policisty při silniční kontrole. Nelze také pominout, že pozorování přímo lidským zrakem je dokonalejší, než pořízený kamerový záznam či předkládaná fotodokumentace. Dle správního orgánu viditelnost do vozidla tov. značky IVECO, RZ X, závisí také na úhlu pohledu. Správní orgán dospěl k závěru, že policisté měli ze stojícího služebního vozidla výhled dostatečný k tomu, aby mohli zřetelně a beze všech pochyb vidět, že obviněný za jízdy není připoután bezpečnostním pásem.*“ Výše uvedené závěry správního orgánu I. stupně, obsahující i úvahy o zatmavení skel, závěry o tom, že byla denní doba, jasné počasí, že výhledu policistů nebránila žádná překážka a že vozidlo řízené žalobcem bylo před služebním vozidlem v krátké vzdálenosti, žalobce nenapadl žádnou konkrétní věcnou námitkou a krajský soud v takovém případě není oprávněn domýšlet za žalobce argumentaci proti těmto podrobným, přezkoumatelným závěrům správního orgánu I. stupně, potvrzených žalovaným rozhodnutím, když „*není naprosto na místě, aby soud za žalobce*

spekulativně domýšlel další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takový postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcová advokáta.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Navíc, tato skutečnost, tj. že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem a že nepředložil zmíněné potvrzení, byla potvrzena výsledkem zasahujících policistů, které žalobce nezpochybnil žádným relevantním tvrzením, pouze se jednalo v jeho případě o spekulativní úvahy účelového charakteru. V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na uvedenou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ztotožňuje se se závěrem žalovaného, že navrhované ohledání vozu či provedení dalších důkazů, třeba např. znaleckého posudku, by bylo v daném případě zcela nadbytečné. Na uvedených závěrech nic nemění další účelová argumentace žalobce o údajné „*deformaci*“ skutkového stavu, že „*později*“ podle názoru žalobce správní orgán I. stupně podpořil věrohodnost výpovědi policistů souladným videozáznamem. Aby taková námitka měla právní relevanci k posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí, tak by muselo být prokázáno, že zmíněný videozáznam je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů. V daném případě bylo rozhodující, že žalobci se nepodařilo vyvrátit výše uvedené závěry správního orgánu I. stupně týkající se této námitky.

18. Další námitka se týkala tvrzení žalobce, že jednání, které mu bylo kladeno za vinu, v souvislosti s tímto přestupkem, nedosahuje materiální stránky přestupku, neboť toto jednání nebylo nějak společensky škodlivé. Sám žalobce připouští, že se žalovaný s touto námitkou zabýval na str. 6 a 7 (takže nemůže tvrdit, že rozhodnutí žalovaného není přezkoumatelné), když vytýká žalovanému, že „*žalovaný bohužel tento koncept nechápe zcela správně.*“ V daném případě se však krajskému soudu jeví, že argumentaci žalovaného týkající se této námitky nechápe sám žalobce, přičemž závěry žalovaného jsou zcela srozumitelné a přezkoumatelné, přičemž se opírají o konstantní soudní judikaturu NSS. Tyto závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 9 a 11 žalovaného rozhodnutí a krajský soud v podrobnostech na ně odkazuje. Z této judikatury vyplývá závěr, že jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zpravidla naplněn i znak materiální (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2012, č.j. 5 As 106/2011). Materiální znak přestupku je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v § 1 zákona o přestupcích, tedy jak správně uvedl žalovaný, tak k naplnění materiálního znaku tohoto přestupku dojde nejen ohrožením bezpečnosti silničního provozu, resp. k ohrožení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu (chodců a řidičů), ale také současně porušením příslušného ustanovení zvláštního zákona, konkrétně ust. § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu (nepředložení lékařského potvrzení o nemožnosti se připoutat bezpečnostním pásem na výzvu policisty). *Ex lege* v daném případě došlo k naplnění materiálního znaku tohoto přestupku, když došlo k porušení příslušného ustanovení zvláštního zákona (§ 6 odst. 6 zákona o silničním provozu), tedy je nadbytečné se zabývat otázkou, zda v daném případě došlo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu či ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, neboť k naplnění materiálního znaku tohoto přestupku došlo výše zmíněným způsobem.
19. Krajskému soudu se nejeví na těchto závěrech nic, co by bylo nepřezkoumatelné, nesrozumitelné, nelogické, anebo nepochopitelné. Tím spíše, když žalobce je zastoupen advokátem.

20. „Rozbor žalovaného“ se na rozdíl od „rozboru žalobce“ opírá o pochopení hmotného práva a není tedy pravdou, že by žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, vyhodnotily „nesprávně“ skutek jako přestupek, jak tvrdí žalobce v bodu 24 žaloby. Tato námitka je naprosto irelevantní a účelová.
21. Ve vztahu k přestupku ad. 2 rovněž není důvodná námitka žalobce, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se podle jeho tvrzení *„fakticky nezabývá žádnou z námitek vznesených v odvolání vůči druhému přestupku“*. Žalovaný se naopak s těmito námitkami zabýval relevantním způsobem, když v případě jejich opakování v odvolání žalobce, pak tyto námitky vypořádal podrobným a přezkoumatelným způsobem správní orgán I. stupně ve svém prvostupňovém rozhodnutí, nebyl, jak soud již výše uvedl, povinen žalovaný opětovně ve svém rozhodnutí vypořádat a mohl pouze na prvostupňové rozhodnutí v podrobnostech odkázat, stejně tak, jak je tomu v případě postupu soudu při opakování odvolacích námitek v žalobě (k tomu argumentace soudu viz. výše). Není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s námitkami účastníků, tedy není pravdivý závěr žalobce o tom, že *„to se v případě napadeného rozhodnutí prostě řečeno nestalo.“* K tomu stačí „prostě“ uvést, že se tak stalo, když žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně uvedenými k jednotlivým námitkám, které žalobce vznesl v přestupkovém řízení a poté zopakoval v odvolání. Na tom nic nemění poukaz žalobce na to, že *„je z pohledu žalobce velmi politováníhodné, že žalovaný strávil tolik času vypořádáváním neexistující námitky.“*, která se týká hodnocení materiální stránky přestupku Ad. 2. Hodnocením této materiální stránky se žalovaný zabývat mohl, pokud tak učinil, tak to nezpůsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí, ba právě naopak. Pokud by se touto otázkou žalovaný nezabýval, lze důvodně předpokládat, že žalobce by naopak vznesl námitku, že žalovaný se hodnocením materiální stránky přestupku nezabýval. Je tedy snad jen „politováníhodné“, že žalobce takovou bezvýznamnou námitku uvedl v žalobě týkající se rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v ní ani neuvedl, jak konkrétně byl žalobce tím, že žalovaný se materiální stránkou ve svém rozhodnutí zabýval, krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.r.s.). Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ten se ve vztahu k tomuto přestupku podrobně se všemi námitkami žalobce směřujícími proti tomuto přestupku zabýval na str. 8 až 11 svého rozhodnutí, přičemž žalovaný byl oprávněn v podrobnostech odkázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když žalobce přehlédl zcela zásadní věc, že obě rozhodnutí tvoří jeden celek, kdy toto přehlédnutí při zastoupení žalobce advokátem je v daném případě „politováníhodné“. Nejen z těchto důvodů byl žalovaný oprávněn se v podrobnostech odkázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak sám uvedl na str. 9 žalovaného rozhodnutí. Žalobce v žalobě opětovně uvedl svoji námitku, se kterou se vypořádal už správní orgán I. stupně, k níž uvedl argumentaci, a to jednak námitku o údajně nezákonném důkazu, resp. nezákonně získaného důkazu, kdy záznam z radaru byl pořízen podle názoru žalobce v rozporu s právní úpravou, když měření bylo provedeno ze soukromého pozemku bez souhlasu vlastníků takového pozemku. S touto námitkou se správní orgán I. stupně vypořádal na str. 9 a 10 svého rozhodnutí. V něm správně uvedl, že *„žádný právní předpis nestanoví povinnost předchozího písemného souhlasu vlastníků pozemku se vstupem policistů na jejich pozemek“*, v daném případě policisté se služebním vozidlem se zabudovaným rychloměrem stáli v obci Horní Čermná, Nepomuky, u domu č.p. 44, před zahradou a vjezdem do garáže, na odstavné ploše (parkovišti) před garáží, mimo silnici, a rovnoběžně s obrubníkem, tedy se jednalo o volně přístupné místo, kam mohli policisté volně přijíždět a nemuseli překonávat nějakou překážku (otevírat bránu, překonávat plot),

příčemž toto místo je vhodné a zřejmě i určené pro stání vozidla. K tomu je třeba dodat, že v daném případě se jednalo o veřejné prostranství, kdy není relevantní, kdo je jeho vlastník, přičemž pokud si takový vlastník nepřeje, aby tam někdo bez jeho souhlasu vstupoval, musí to dát vhodným způsobem najevo (např. umístěním cedule, či plotem). Navíc policisté jako oba svědci v rámci svých svědeckých výpovědí uvedli, že ústní souhlas se stáním vozidla v daném místě měli, byť se jednalo o souhlas učiněný v minulosti a k tomu správní orgán uvedl, že „*není rozumný důvod předpokládat, že souhlas byl odvolán.*“ Žalobce tyto závěry správních orgánů I. stupně žádnou relevantní námitkou nevyvrátil, nezpochybnil a krajský soud, jak již výše uvedl, nemůže plnit funkci advokáta žalobce a vyhledávat další námitky proti těmto zcela jasným, srozumitelným a přezkoumatelným závěrům správního orgánu, které vycházejí z provedených důkazů. Žalobce tedy nezpochybnil ani tvrzení obou policistů, že od vlastníka pozemku, na němž policisté prováděli měření rychlosti, měli k dispozici jeho souhlas, resp. nevyvrátil žádnou relevantní námitkou či důkazem opaku. Tento závěr je vyplývající ze svědecké výpovědi. Navíc, jak soud i výše uvedl, jednalo se o volně přístupný pozemek, o část veřejného prostranství, určené k parkování vozidel, kdy takovému postupu podle představy žalobce nebyl dán důvod čili policisté ani nemuseli vyžadovat žádný souhlas k tomu, aby stáli na tomto pozemku a prováděli měření rychlosti vozidel, navíc žalobce neuvedl, že by konkrétní ustanovení nějakého právního předpisu tuto povinnost policistů výslovně upravovalo. Tím spíše je tato námitka nedůvodná, když nebylo v řízení prokázáno, že by vlastníci tohoto pozemku s tímto prováděným měřením rychlosti vozidel prostřednictvím radaru, umístěného na tomto pozemku, vyslovili nesouhlas. I kdyby takový souhlas byl vyžadován, tak podle názoru krajského soudu plně postačuje, když by byl vydán implicitně, tedy nikoliv v písemné formě. Tato námitka se jeví krajskému soudu jako zcela nedůvodná a účelová. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by tuto námitku správní orgány „*bez dalšího přešly*“, neboť to zjevně nezapadalo do jejich koncepce „*odsouzení obviněného za každou cenu*“, touto námitkou se podrobně zabýval správní orgán I. stupně, což plně postačovalo. V dané věci byl žalobce jako obviněný „*odsouzen*“ nikoliv „*za každou cenu*“, ale na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, když to byl on, kdo porušil pravidla silničního provozu a ohrozil svým jednáním, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, bezpečnost silničního provozu a ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Je proto „*politováníhodné*“, že svoji odpovědnost za spáchání tohoto přestupku se snaží žalobce touto účelovou námitkou „*přesunout*“ na správní orgány, které se žádného protiprávního jednání nedopustily, na rozdíl od žalobce. Vedle toho soud koriguje žalobce v tom směru, že nebyl „*odsouzen*“, ale byl „*uznán vinným*“, přičemž zaměňování těchto termínů je pro jím předkládanou „*akurátnost*“ opět „*politováníhodné*“, obzvláště je-li zastoupen právním zástupcem.

22. Rovněž dalšími námitkami, na které poukázal žalobce (bod 33), týkající se otázky proškolení policistů k měření rychlosti, neuvedení sériového čísla rychloměru, námitkou neřízení motorového vozidla žalobcem, námitkou nemožnosti vidět dopravní značky IZ4a, námitkou nesprávně provedeného měření rychloměrem, se zabýval podrobně správní orgán I. stupně a krajský soud na jeho závěry odkazuje, když žalobce jak v odvolání proti správnímu orgánu I. stupně, tak potažmo i v žalobě neuvedl, v čem tyto závěry jsou konkrétně nesprávné a krajský soud, jak již výše uvedl, nemůže nahrazovat činnost advokáta žalobce a vyhledávat námitky proti argumentaci správního orgánu I. stupně, který se těmito námitkami podrobně zabýval (str. 8 až 11 žalovaného rozhodnutí). Nedůvodné jsou i námitky žalobce, které se týkají uložených trestů (bod II. písm. c) žaloby). Předně není

pravdou, že by se žalobce „žádného přestupku nedopustil a že mu neměl být uložen žádný správní trest“, opak je pravdou. Není rovněž pravdou, že závěry správních orgánů týkající se uložených trestů „nedosahují standardu přezkoumatelnosti“. Krajský soud naopak považuje tyto závěry za zcela přezkoumatelné a právně relevantní v dané věci a v podrobnostech na ně odkazuje (str. 11 a 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 12 a 13 žalovaného rozhodnutí). V tomto případě byla pokuta žalobci uložena mírně pod horní hranici zákonem stanoveného rozmezí, zákaz činnosti byl žalobci uložen na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, což žalobce nepopřel, správní orgány vzaly ve prospěch žalobce nízkou hodnotu překročení rychlosti v rámci skutkové podstaty přestupku a v neprospěch pak skutečnost, že překročení rychlosti došlo v obci, s viditelnou okolní zástavbou. V neprospěch dále správní orgán I. stupně vzal i zavinění, kdy u obou přestupků bylo konstatováno zavinění z nedbalosti, a to konkrétně nedbalosti vědomé (Ad. 1 žalobce nebyl připoután, kdy byl požádán o předložení lékařského potvrzení a toto nedoložil, Ad. 2 věděl, jaké jsou rychlostní limity v obci, výrazně je i tak překročil). Pokud se týče přihlédnutí k majetkovým a osobním poměrům žalobce, tak žalobce ani v odvolání nedoložil na podporu svých námitek žádná tvrzení či návrhy na provedení důkazů, pouze v obecné formě žalobce tvrdí, že zákaz řízení motorových vozidel vylučuje možnost žalobce vykonávat výdělečnou činnost, když je ve své práci zcela odkázán na užívání silniční dopravy a že mu to znemožňuje navštěvovat přátele, příbuzné a sociálně se realizovat. Konkrétně pak v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby uvedl, že mu zákaz činnosti řízení motorových vozidel znemožňuje vykonávat jeho výdělečnou činnost, kdy působí jako jednatel obchodní společnosti. Takové tvrzení nemá v daném případě žádný význam, neboť tato námitka je účelová a není pravdivá. Výkon funkce jednatele obchodní společnosti neznamena, že bez řidičského oprávnění není možné tuto funkci vykonávat. Žalobce může využívat k přesunům v souvislosti s výkonem této funkce např. hromadnou dopravu či pomoc třetí osoby (např. taxislužbu), když může uspořádat svoje poměry na dobu následujících měsíců s přihlédnutím k výkonu trestu zákazu činnosti např. změnou způsobu jednání za společnost atd (srov. k tomu i usnesení NSS ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013-80). Ten stejný závěr se týká i tvrzení o znemožnění návštěv přátel a příbuzných a sociální realizace. Kdyby soud či správní orgán takovou argumentaci připustil, tak by v podstatě nebylo možné výše uvedený trest ani uložit, když každý řidič, kterému by byl tento trest zákazu řízení motorových vozidel uložen, má jistě své přátele a příbuzné a má touhu se sociálně realizovat. Za předpokladu, že žalobci jde a šlo o sociální realizaci a interakci, kterou spojuje s řízením motorových vozidel, tak si měl o to více počínat tak, aby neporušoval pravidla silničního provozu.

23. Uložené sankce považuje krajský soud za zcela přiměřené, úvahy žalobce o tom, že představa nedbalosti vědomé jako přitěžující formě zavinění je podle názoru žalobce „perverzní“ je zcela „politováníhodná“, a to tím spíše, když žalobci za přitěžující okolnost bylo vzato, že se protiprávního jednání v provozu na pozemních komunikacích vzhledem k období posledních tří roků dopouštěl opakovaně a u žalobce navíc byl důvodný předpoklad jeho znalosti místních poměrů, když dle rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 1. 2019, č.j. MULA 3096/2019, žalobce překročil rovněž v této obci nejvyšší dovolenou rychlost jen cca 1 km od místa, kde mu bylo naměřeno překročení rychlosti dne 16. 3. 2023, jak uvedl správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí, což žalobce ani v žalobě nepopřel. Další úvahy o údajném „alibismu“ žalovaného, o uloženém trestu jako nepřezkoumatelném a nepřiměřeném, považuje krajský soud za účelové a nedůvodné. Za nedůvodnou považuje

krajský soud i námitku žalobce v bodu 48, kdy se mu „zdá“, že žalovaný posuzoval přiměřenost uložených trestů s ohledem na novou právní úpravu zpětně v neprospěch žalobce. Není pravdou, že by žalovaný aplikoval novou právní úpravu, platnou od 1. 1. 2024 v neprospěch žalobce, když ten jen na str. 13 neshledal důvod pro mimořádné snížení výměry pokuty ve smyslu ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a naopak uvedl, že s přihlédnutím k ust. § 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je posuzování správních trestů dle zákona účinného v době rozhodování o přestupcích pro obviněného příznivější a jen pouze konstatoval, že dle novely zákona o silničním provozu došlo k výraznému navýšení správních trestů u tohoto přestupkového jednání. Žalovaný však svým rozhodnutím trest uložený správním orgánem I. stupně neměnil, kdy správní orgán I. stupně při uložení tohoto trestu vycházel z platné právní úpravy, což je pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí podstatné.

24. Krajský soud neshledal, že by v daném případě byly naplněny podmínky pro využití moderačního práva podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., že by tedy dospěl k závěru, že trest v podobě zákazu řízení je nepřiměřený, naopak krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel jí zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. listopadu 2024

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce